

RETTENS DOM (Tredje Afdeling)

27. juni 1995 *

I sag T-169/94,

PIA HiFi Vertriebs GmbH, Weiterstadt (Tyskland), ved advokat F. Michael Boemke, Hamburg, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Marc Loesch, 11, rue Goethe,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, først ved Eric White, Kommissionens Juridiske Tjeneste, og Claus-Michael Happe, der er udstationeret som national ekspert ved Kommissionen, og derefter ved Jörn Sack, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagner-Centret, Kirchberg,

sagsøgt,

* Processprog: tysk.

hvori der er nedlagt påstand om annullation af Kommissionens beslutning 93/363/EØF af 9. juni 1993 om anmodning om tilbagebetaling af antidumpingtold opkrævet på importen af visse CD-afspillere med oprindelse i Japan (Amroh BV, PIA HiFi, MPI Electronic) (EFT L 150, s. 44),

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Tredje Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, J. Biancarelli, og dommerne C.P. Briët og C.W. Bellamy,

justitssekretær: H. Jung,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter mundtlig forhandling den 4. april 1995,

afsagt følgende

Dom

Faktiske omstændigheder og sagens baggrund

- 1 Sagsøgeren importerer CD-afspillere, der fremstilles og eksporteres af det japanske selskab Accuphase Laboratory (herefter benævnt »Accuphase«).

- 2 Efter en klage indgivet af Committee of Mechophonics Producers and Connected Technologies (herefter benævnt »Compact«) udstedte Kommissionen den 12. juli 1989 forordning (EØF) nr. 2140/89 om indførelse af en midlertidig antidumpingtold på importen af visse CD-afspillere med oprindelse i Japan og Republikken Korea (EFT L 205, s. 5, herefter benævnt »forordning nr. 2140/89«). Den endelige told blev senere fastsat ved Rådets forordning (EØF) nr. 112/90 af 16. januar 1990 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af visse CD-afspillere med oprindelse i Japan og Republikken Korea og om endelig opkrævning af den midlertidige told (EFT L 13, s. 21, herefter benævnt »forordning nr. 112/90«). For visse produkter, herunder de af Accuphase fremstillede, blev der ved forordning nr. 112/90 fastsat en told på 32%.

- 3 I november 1990 og i tiden derefter indgav sagsøgeren og to andre importører i medfør af artikel 16 i Rådets forordning (EØF) nr. 2423/88 af 11. juli 1988 om beskyttelse mod dumpingimport eller subsidieret import fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab (EFT L 209, s. 1, herefter benævnt »forordning nr. 2423/88«), ansøgninger om tilbagebetaling af den endelige antidumpingtold efter forordning nr. 112/90, som de havde betalt i forbindelse med import af Accuphase-produkter.

- 4 I april 1991 indgav sagsøgeren og Accuphase i medfør af artikel 14 i forordning nr. 2423/88 en anmodning om en fornyet undersøgelse vedrørende forordning nr. 112/90.

- 5 Efter disse henvendelser offentliggjorde Kommissionen den 4. juli 1991 en meddelelse om iværksættelse af en delvis fornyet undersøgelse af de pågældende antidumpingforanstaltninger (EFT C 173, s. 3), hvori den oplyste, at den i medfør af artikel 14 i forordning nr. 2423/88 havde iværksat en undersøgelse vedrørende CD-afspillere fremstillet i Japan af Accuphase og importeret til Fællesskabet.

- 6 Det fremgår af denne meddelelse, at sagsøgeren og Accuphase til støtte for deres anmodning om en fornyet undersøgelse havde gjort gældende, at antidumpingmargenen for så vidt angår Accuphase var væsentligt lavere end 32%, og at de CD-afspillere, der blev fremstillet i Fællesskabet, ikke var lignende varer i forhold til de af Accuphase fremstillede. I meddelelsen oplyste Kommissionen endvidere, at den i forbindelse med undersøgelsen af en af Accuphase på grundlag af artikel 16 i forordning nr. 2423/88 indgivet ansøgning om tilbagebetaling havde konstateret, at dumpingmargenen for så vidt angår Accuphase var væsentligt lavere end 32%.
- 7 Omtrent på samme tidspunkt og efter en anden klage, hvori Compact havde gjort gældende, at antidumpingtolden efter forordning nr. 112/90 var blevet betalt af eksportørerne, oplyste Kommissionen, i en meddelelse offentliggjort den 5. juli 1991 (EFT C 174, s. 15), at den havde iværksat en undersøgelse i henhold til artikel 13, stk. 11, i forordning nr. 2423/88.
- 8 I en meddelelse offentliggjort den 28. december 1991 (EFT C 334, s. 8) oplyste Kommissionen herefter, at den i betragtning af nye oplysninger, den havde modtaget, og med henblik på navnlig at udelukke en eventuel forskelsbehandling havde besluttet at iværksætte en fuldstændig fornyet undersøgelse vedrørende forordning nr. 112/90.
- 9 Den 9. juni 1993 vedtog Kommissionen beslutning 93/363/EØF om anmodning om tilbagebetaling af antidumpingtold opkrævet på importen af visse CD-afspillere med oprindelse i Japan (Amroh BV, PIA HiFi, MPI Electronic) (EFT L 150, s. 44). Ved denne beslutning imødekom Kommissionen de ovennævnte ansøgninger om tilbagebetaling med et beløb på 16,9% af den værdi, som de kompetente myndigheder gik ud fra ved beregningen af størrelsen af antidumpingtolden.
- 10 Under henvisning til, at de pågældende beskyttelsesforanstaltninger af to grunde ikke længere kunne antages at være nødvendige, nemlig dels fordi de to største producenter i Fællesskabet havde meddelt, at de agtede at indstille produktionen af

CD-afspillere, dels fordi Compact havde frafaldet sine klager, udstedte Rådet den 24. august 1993 forordning (EØF) nr. 2347/93 om ophævelse af forordning nr. 112/90 (EFT L 215, s. 4, herefter benævnt »forordning nr. 2347/93«).

Retsforhandlinger

- 11 Ved stævning indleveret til Domstolens Justitskontor den 12. august 1993 anlagde sagsøgeren denne sag.
- 12 Ved særskilt processkrift indleveret til Domstolens Justitskontor den 13. september 1993 påstod sagsøgte sagen afvist med den begrundelse, at stævningen ikke kunne antages at indeholde nogen påstande og derfor ikke opfyldte kravene i artikel 38, stk. 1, litra d), i Domstolens procesreglement.
- 13 Ved processkrift indleveret den 18. oktober 1993 påstod sagsøgeren sig frifundet for afvisningspåstanden.
- 14 Ved kendelse af 7. februar 1994 (sag C-388/93, PIA HiFi, Sml. I, s. 387) gav Domstolen ikke sagsøgte medhold i afvisningspåstanden. I præmis 10 i denne kendelse udtalte Domstolen, at sagsøgeren ved sagen måtte antages at søge en annullation af Kommissionens beslutning 93/363 af 9. juni 1993, for så vidt denne indeholder bestemmelse om, at den af sagsøgeren krævede tilbagebetaling af antidumpingtold begrænses til 16,9% af den værdi, som de kompetente myndigheder gik ud fra ved beregningen af størrelsen af antidumpingtolden.
- 15 Ved kendelse af 18. april 1994 har Domstolen henvist sagen til Retten, jf. artikel 4 i Rådets afgørelse 93/350/Euratom, EKSF, EØF af 8. juni 1993 om ændring af

afgørelse 88/591/EKSF, EØF, Euratom om oprettelse af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (EFT L 144, s. 21) og artikel 1 i Rådets afgørelse 94/149/EKSF, EF af 7. marts om ændring af afgørelse 93/350 (EFT L 66, s. 29).

- 16 På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten (Tredje Afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisoptagelse. Den mundtlige forhandling fandt sted den 4. april 1995.

Parternes påstande

- 17 I mangel af formelle påstande fra sagsøgerens side tager Retten i overensstemmelse Domstolens bemærkninger i kendelsen af 7. februar 1994, jf. ovenfor, udgangspunkt i, at sagsøgeren søger en annullation af Kommissionens beslutning 93/363 af 9. juni 1993, for så vidt denne indeholder bestemmelse om, at den af sagsøgeren krævede tilbagebetaling af antidumpingtold begrænses til et beløb på 16,9% af den værdi, som de kompetente myndigheder gik ud fra ved beregningen af størrelsen af antidumpingtolden.
- 18 Sagsøgte har i svarskriftet nedlagt følgende påstande:

— Afvisning eller i hvert fald frifindelse.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Realiteten

Sammenfatning af parternes argumentation

- 19 Sagsøgeren har i stævningen fremsat et hovedanbringende, hvorved det gøres gældende, at der er sket en tilsidesættelse af artikel 2, stk. 1, i forordning nr. 2423/88, hvorefter der kun kan indføres antidumpingtold på importen af en vare, såfremt denne er genstand for dumping, og varen ved overgangen til fri omsætning i Fællesskabet forvolder skade.
- 20 Sagsøgeren gør gældende, at selskabet har krav på at få tilbagebetalt hele den erlagte antidumpingtold, idet de af sagsøgeren importerede CD-afspillere aldrig har forvoldt nogen skade.
- 21 Sagsøgeren anfører herved for det første, at de af selskabet importerede Accuphase-produkter var kostbare CD-afspillere, der kun blev fremstillet i meget små mængder. For det andet blev CD-afspillerne bragt i handelen på markedet i Fællesskabet til høje priser, nærmere bestemt en pris, der var mindst dobbelt så høj som salgsprisen for den mest kostbare CD-afspiller, der blev fremstillet i Fællesskabet. For det tredje var det kun de mest avancerede blandt de af producenterne i Fællesskabet fremstillede modeller, der var lignende varer i forhold til Accuphase-produkterne, og der er aldrig blevet forvoldt nogen skade på denne del af markedet, således som det fremgår af punkt 100 i betragtningerne til forordning nr. 2140/89. Importen af Accuphase-produkter forvoldte således efter kriterierne i artikel 4, stk. 2, i forordning nr. 2423/88 ikke produktionen i Fællesskabet nogen skade.
- 22 Sagsøgeren anfører, at det er, fordi selskabet ikke har haft nogen andre muligheder for en retslig efterprøvelse, hvorved sagsøgeren havde kunnet påberåbe sig, at selskabets import ikke forvoldte industrien i Fællesskabet nogen skade, at det har anlagt denne sag med det formål at beskytte sine retligt sikrede interesser.

- 23 Sagsøgeren erkender dog, at den normale værdi af de af Accuphase fremstillede CD-afspillere oversteg den pris, som de normalt blev eksporteret til. Sagsøgeren bestrider hverken, at der har foreligget dumping, eller dumpingmargenens størrelse, således som denne blev beregnet af sagsøgte i den omtvistede beslutning. Endvidere bestrider sagsøgeren ikke det af sagsøgte anførte, hvorefter det fremgik af en samlet undersøgelse af importen af CD-afspillere fra Korea og Japan til dumpingpriser, at denne import skadede industrien i Fællesskabet. Sagsøgeren anfører derudover, at det må anses for rimeligt, at Kommissionen ikke kan være forpligtet til at påvise skadevirkninger af den import, der gennemføres af hver af de pågældende importører.
- 24 Sagsøgte kan dog ikke være berettiget til på forhånd at afvise at undersøge, hvorvidt den af en importør gennemførte import isoleret set har skadevirkninger for industrien i Fællesskabet, når importøren fremlægger dokumentation for, at dette ikke kan være tilfældet.
- 25 Det er rigtigt, jf. herved Domstolens dom af 24. februar 1987 (sag 312/84, Continentale Produkten Gesellschaft mod Kommissionen, Sml. s. 841), at proceduren i artikel 16 i forordning nr. 2423/88 vedrørende undersøgelse af ansøgninger om tilbagebetaling alene fastlægger, at den told, som rent faktisk er blevet opkrævet af importøren, skal sammenholdes med dumpingmargenen, hvorimod det ikke er muligt at inddrage spørgsmålet om lovligheden af en forordning om indførelse af antidumpingtold under henvisning til, at denne har været baseret på fejlagtige antagelser om, at industrien i Fællesskabet har lidt en skade. Det må dog fremhæves, at Domstolen begrundede det nævnte ræsonnement med, at de berørte parter allerede tidligere har haft mulighed for enten at anfægte lovligheden af selve forordningen eller ad domstolsvejen at anfægte en beslutning truffet efter en eventuel fornyet undersøgelse vedrørende antidumpingtolden.
- 26 I det foreliggende tilfælde har Kommissionen imidlertid ikke udstedt nogen anden retsakt, der kan anfægtes, end den omtvistede beslutning, og Kommissionen har ikke taget stilling til sagsøgerens argument, hvorefter der ikke er blevet forvoldt

industrien i Fællesskabet nogen skade. Sagsøgeren berøres ikke umiddelbart og individuelt af forordning nr. 112/90, og da denne forordning blev ophævet ved forordning nr. 2347/93, vil der ikke under en fornyet undersøgelse for sagsøgeren fremkomme nogen beslutning, som selskabet kan anlægge sag til prøvelse af. Endvidere er der i sagen en snæver og direkte sammenhæng mellem henholdsvis den fornyede undersøgelse og den procedure vedrørende ansøgninger om tilbagebetaling, som den omtvistede beslutning er genstand for.

- 27 Det gælder endvidere, at da der ved den omtvistede beslutning er truffet bestemmelse om en kun delvis tilbagebetaling af tolden, er beslutningen i realiteten udtryk for en indførelse af en individuel endelig antidumpingtold på 15,1% på sagsøgerens import af CD-afspillere. Beslutningen angår således de af sagsøgeren importerede produkter, uden at der er blevet vedtaget en retsakt, der kan anfægtes, nærmere bestemt en endelig afgørelse som omhandlet i artikel 12 i forordning nr. 2423/88.
- 28 Sagsøgte har fundet det ufornuddent at tage stilling til det af sagsøgeren om de faktiske omstændigheder anførte, for så vidt sagen må afvises, eller sagsøgte i hvert fald må frifindes. Det fremgår herved af dommen i sagen *Continentalte Produkten Gesellschaft mod Kommissionen*, jf. ovenfor, at proceduren i artikel 16 i forordning nr. 2423/88 vedrørende undersøgelse af ansøgninger om tilbagebetaling kun omfatter en fornyet undersøgelse af spørgsmålet om den faktiske dumpingmargen, hvorimod det ikke er muligt på ny at gå ind på spørgsmålet om, hvorvidt afgørelsen om at indføre antidumpingtold var berettiget.
- 29 Den omstændighed, at det ikke længere er muligt at træffe en formel afgørelse vedrørende sagsøgerens anmodning på grundlag af artikel 14 i forordning nr. 2423/88 om en fornyet undersøgelse, idet den ved forordning nr. 112/90 indførte antidumpingtold blev ophævet ved forordning nr. 2347/93, kan ikke skabe nogen udvidet søgsmålsadgang for sagsøgeren på grundlag af artikel 16 i forordning nr. 2423/88, hvorved sagsøgeren kan anfægte selve lovligheden af den indførte antidumpingtold. Det modsatte ville føre til overlappende procedurer og undergrave retssikkerheden. Sagsøgeren kunne have anlagt sag ved de nationale domstole til prøvelse af nationale gennemførelsesafgørelser vedrørende den pågældende antidumpingtold,

hvorved sagsøgeren i givet fald ville have kunnet give anledning til en forelæggelse for Domstolen i medfør af EF-traktatens artikel 177.

30 Sagsøgte gør endvidere om dette spørgsmål gældende, at det af sagsøgeren anførte, hvorefter der ved den omtvistede beslutning rent faktisk er blevet indført »individuel« antidumpingtold af en bestemt størrelse, savner grundlag, idet Kommissionen ikke som led i proceduren i artikel 16 i forordning nr. 2423/88 vedrørende undersøgelse af ansøgninger om tilbagebetaling har kompetence til at træffe bestemmelse om fastsættelse af antidumpingtold.

31 Hvad angår spørgsmålet om, hvorvidt der er blevet forvoldt industrien i Fællesskabet en skade, har Kommissionen forbeholdt sig ret til at gøre gældende, at enhver importør, uanset de pågældende importerede CD-afspilleres kvalitet og nærmere kendetegn, i tilfælde af dumping åbenbart bidrager til at forvolde industrien i Fællesskabet skade derved, at vedkommende bidrager til at fremme anden dumping. Dette er tilfældet, når CD-afspillere af meget høj værdi sælges til dumpingpriser, også selv om den pågældende importør kun har en lille markedsandel. Kommissionen har ligeledes rejst tvivl om holdbarheden af det af sagsøgeren vedrørende salgspriser angivne.

Rettens bemærkninger

32 Det bemærkes indledningsvis, at den omtvistede beslutning blev vedtaget på grundlag af artikel 16 i forordning nr. 2423/88, efter de ansøgninger om tilbagebetaling, som sagsøgeren og to andre importører havde indgivet i medfør af artikel 16, stk. 2. Artikel 16 har overskriften »Tilbagebetaling« og bestemmer i stk. 1, at »kan en importør godtgøre, at den opkrævede told overstiger den faktiske dumpingmargen ... når der tages hensyn til anvendelsen af vejede gennemsnit, tilbagebetales det overskydende beløb«.

- 33 Som Domstolen har fastslået i dommen i sagen *Continentalen Produkten Gesellschaft mod Kommissionen*, jf. ovenfor, præmis 12, har en importør efter artikel 16 i forordning nr. 2423/88 mulighed for — ud fra den forudsætning, at de oplysninger, der er blevet lagt til grund, generelt er korrekte — at godtgøre, at den faktiske dumpingmargen i vedkommendes tilfælde var lavere end den, der blev lagt til grund ved indførelsen af den pågældende antidumpingtold. Derimod kan en importør ikke i medfør af bestemmelsen anfægte gyldigheden af den forordning, hvorved antidumpingtolden blev indført, eller forlange en fornyet undersøgelse for så vidt angår de forhold generelt set, der er blevet lagt til grund under de tidligere undersøgelser.
- 34 Sagsøgeren har herved i sagen ikke bestridt rigtigheden af den nye beregning af dumpingmargenen, der er blevet lagt til grund for så vidt angår Accuphase-produkter, således som denne beregning fremgår af den omtvistede beslutning, og på grundlag af hvilken Kommissionen nedsatte den pågældende antidumpingtold fra 32 til 16,9%. Tværtimod har sagsøgeren udtrykkeligt anført, at selskabet »ikke har nogen indvendinger mod de oplysninger, som sagsøgte har lagt til grund med hensyn til, at der forelå dumping, og hvad angår dennes omfang ... Sagsøgeren er således af den opfattelse, at sagsøgte har foretaget en korrekt ansættelse af dumpingmargenen« [jf. punkt 3, a), i stævningen].
- 35 Det må herefter lægges til grund, at sagsøgeren intet har fremført til støtte for, at den omtvistede beslutning skulle være retsstridig, for så vidt der ved beslutningen er blevet truffet bestemmelse om en delvis imødekommelse af de ansøgninger om tilbagebetaling, som sagsøgeren indgav på grundlag af artikel 16 i forordning nr. 2423/88.
- 36 Når henses til formålet med artikel 16 i forordning nr. 2423/88, således som dette er blevet præciseret af Domstolen i dommen i sagen *Continentalen Produkten Gesellschaft mod Kommissionen*, jf. ovenfor, findes sagsøgeren ikke under en sag, der er anlagt til prøvelse af en beslutning, hvorved der er blevet truffet afgørelse om nogle ansøgninger om tilbagebetaling efter artikel 16 i forordning nr. 2423/88, at kunne rejse tvivl om, hvorvidt importen af Accuphase-produkter forvoldte skade som omhandlet i forordningens artikel 2, stk. 1, og artikel 4. Dette har således ingen sammenhæng med spørgsmålet om lovligheden af den beslutning,

hvorved der blev truffet afgørelse om ansøgningerne om tilbagebetaling, men angår spørgsmålet om selve lovligheden af forordning nr. 112/90.

37 Hvad angår det af sagsøgeren anførte, hvorefter en sag anlagt til prøvelse af den omtvistede beslutning har været den eneste mulighed for selskabet for at rejse spørgsmålet om manglende skade, bemærkes for det første, at dette argument ikke kan begrunde en afgørelse, som strider mod, hvad der følger af den nærmere rækkevidde af artikel 16 i forordning nr. 2423/88, hvorefter der kan ske en undersøgelse af spørgsmålet om den faktiske dumpingmargen, men ikke en fornyet undersøgelse af det generelle spørgsmål om skade.

38 Under alle omstændigheder — og idet det er uforholdsmæssigt at undersøge, hvorvidt sagsøgeren havde kunnet indbringe et annullationssøgsmål på grundlag af EF-traktatens artikel 173 til prøvelse af forordning nr. 112/90 — havde sagsøgeren kunnet rejse spørgsmålet om manglende skade i forbindelse med importen af Accuphase-produkter ved for de nationale domstole at anfægte de nationale gennemførelsesbestemmelser til forordningen i form af en ulovlighedsindsigelse. De nationale domstole havde herefter i medfør af traktatens artikel 177 kunnet forelægge Domstolen et præjudicielt spørgsmål vedrørende forordningens gyldighed (jf. dommen i sagen *Continentalte Produkten Gesellschaft mod Kommissionen*, a.st., præmis 10, og Domstolens dom af 11.7.1990, sag C-323/88, *Sermes*, Sml. I, s. 3027, og af 22.10.1991, sag C-16/90, *Nölle*, Sml. I, s. 5163).

39 Hvad angår det af sagsøgeren anførte, hvorefter der ikke vil blive truffet nogen beslutning som led i en fornyet undersøgelse på grundlag af artikel 14 i forordning nr. 2423/88, selv om der er en snæver og direkte sammenhæng mellem en sådan undersøgelse og sagsøgerens ansøgninger om tilbagebetaling, bemærkes, at artikel 14, stk. 1, i forordning nr. 2423/88 indeholder bestemmelse om, at forordninger om indførelse af antidumpingtold om fornødent helt eller delvis tages op til fornyet undersøgelse. En sådan undersøgelse iværksættes enten på en medlemsstats anmodning eller på Kommissionens initiativ. En fornyet undersøgelse finder ligeledes

sted, såfremt en af de berørte parter anmoder herom og fremlægger beviser for en ændring i omstændighederne, der er tilstrækkelige til at begrunde, at en sådan fornyet undersøgelse er nødvendig, dog under forudsætning af, at der er forløbet mindst et år, efter at undersøgelsen er indstillet.

- 40 Det følger heraf, at henholdsvis en fornyet undersøgelse som omhandlet i artikel 14 i forordning nr. 2423/88 og en tilbagebetalingsprocedure som omhandlet i artikel 16 i forordning nr. 2423/88 er forskellige procedurer, der tjener forskellige formål. Selv om de to procedurer kan få indflydelse på hinanden (jf. punkt 5 i den meddelelse fra Kommissionen vedrørende tilbagebetaling af antidumpingtold, der blev offentliggjort den 22.10.1986, EFT C 266, s. 2), indebærer dette dog ikke, at sagsøgeren kan anfægte lovligheden af retsakter fra Kommissionen eller undladelser fra dennes side som led i en fornyet undersøgelse iværksat på grundlag af artikel 14, under en sag anlagt til prøvelse af en beslutning truffet som led i en procedure vedrørende undersøgelse af ansøgninger om tilbagebetaling iværksat på grundlag af artikel 16.
- 41 Det bemærkes endvidere, at det fremgår af den den 4. juli 1991 offentliggjorte meddelelse fra Kommissionen om iværksættelse af en delvis fornyet undersøgelse af antidumpingforanstaltningerne (jf. ovenfor, præmis 5), at sagsøgerens anmodning om en fornyet undersøgelse var baseret på, at dumpingmargenen for Accuphase's vedkommende var væsentligt lavere end den antidumpingtold på 32%, som gjaldt i forbindelse med import af Accuphase-produkter, og på, at Accuphase-produkter ikke var lignende varer i forhold til de produkter, der blev fremstillet af industrien i Fællesskabet. Det fremgår således ikke af sagen, at sagsøgerens anmodning om en fornyet undersøgelse eller selve denne fornyede undersøgelse direkte skulle angå spørgsmålet om, hvorvidt den af sagsøgeren gennemførte import havde forvoldt eller forvoldte en skade som omhandlet.
- 42 Såfremt sagsøgeren således i forbindelse med sin anmodning til Kommissionen om en fornyet undersøgelse på grundlag af artikel 14 i forordning nr. 2423/88 havde rejst spørgsmålet om en manglende skade for industrien i Fællesskabet, og Kommissionen havde afvist at tage nærmere stilling til dette spørgsmål, ville sagsøgeren, såfremt selskabet fandt at have grundlag herfor, efter de i traktaten fastlagte retsmidler have kunnet anfægte Kommissionens beslutning om ikke at gennemføre en fornyet undersøgelse for så vidt angår dette spørgsmål.

43 Retten finder endvidere, at det forudsætningsvis, men nødvendigvis, må følge af præmis 11 i dommen i sagen *Continentalte Produkten Gesellschaft mod Kommissionen*, jf. ovenfor — hvorefter »den beslutning, der træffes som afslutning på [en fornyet undersøgelse], kan anfægtes ad domstolsvejen ...« — at har Kommissionen iværksat en fornyet undersøgelse på grundlag af artikel 14 i forordning nr. 2423/88, kan enhver, der har en retlig interesse heri, kræve, at Kommissionen træffer afgørelse om det nævnte spørgsmål. Det fremgår herved af sagens akter, at sagsøgeren ikke har rettet sådanne henvendelser til Kommissionen.

44 Hvad endelig angår det af sagsøgeren anførte, hvorefter der ved den omtvistede beslutning rent faktisk er blevet truffet bestemmelse om en antidumpingtold på 15,1%, uden at der var tale om en afgørelse om endelige foranstaltninger som forudsat i artikel 12 i forordning 2423/88, savner dette grundlag. Retsgrundlaget for den residuelle antidumpingtold på 15,1% var således forordning nr. 112/90, idet der ved den omtvistede beslutning kun skete en delvis imødekommelse af sagsøgerens ansøgninger om tilbagebetaling.

45 Sagsøgte må herefter frifindes, hvorved det er ufornuddent at tage stilling til sagens formalitet.

Sagens omkostninger

46 I henhold til artikel 87, stk. 2, i Rettens procesreglement pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, såfremt der er nedlagt påstand herom. Sagsøgeren har tabt sagen og bør derfor dømmes til at betale sagens omkostninger i overensstemmelse med Kommissionens påstand herom.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEEN (Tredje Afdeling)

- 1) Kommissionen frifindes.
- 2) Sagsøgeren betaler sagens omkostninger.

Biancarelli

Briët

Bellamy

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 27. juni 1995.

H. Jung

Justitssekretær

J. Biancarelli

Afdelingsformand